

In še en tih večer mi vstaja pred dušo . . . Zunaj bo tiha in mirna noč. V sobah bodo hodili ljudje po prstih in šepetaje bodo govorili drug drugemu skrivnostne, napol pretrgane stavke.

Na mizici ob postelji bo gorela sveča. Mož z izmučenim in bledim obrazom, ležeč

ki jih še ni domislil — vse to se mu bo dozdevalo tedaj tuje in ničevo.

Nemara še pač za trenutek obrne oko nazaj v življenje, nemara še enkrat prehodi vso težko pot, ki ga je tako upehala in izmučila, nemara še enkrat premisli vse skrbi in dela polne dni, se še enkrat spomni

Sv. Trije kralji.

Srednja oltarna slika v kolinski stolnici.

v postelji, bo hrepeneči pogled vpiral na razpelo v koščeni rokah.

Le to znamenje bo zanj še imelo pomen, vse drugo krog njega mu bo tuje, brezpomembno —: tih večer zunaj v prirodi božji, ljudje, ki hodijo iz sobe v sobo v tesnem pričakovanju nečesa velikega, naklepi in načrti, ki jih zapušča neizvedene, misli,

raznih večerov v odbeglih časih — a tudi vse to mu bode tedaj tuje in tako oddaljeno od njega, kakor bi ne bil preživel on vsega tega . . .

Pomen bo zanj imel le tedanji hip, le oni večer — oni tih veliki večer, ki mu naj ne bo prehod v dolgo težko noč, ampak začetek novega, jasnejšega dne . . .